

ABC- klubbens berättartävling

Broschen

- Vi ses vid korsningen i morgon, sa Asta till Bea och Cesar när de gick hem från skolan.
- Ja det gör vi! Ropade de tillbaka.

När Asta kom hem luktade det mat i från köket. Det var mamma som lagade mat. Asta tog av sig ytterkläderna och gick in på sitt rum. Hon satte sig vid sitt skrivbord och tog fram sin dagbok för att skynda sig att skriva om det märkliga som hände idag. Så här skrev hon:

”Det var så märkligt det där ljudet på rasten. Det sved verkligen i öronen när jag hörde det. Det lät som ett skrik. Ett skrik på hjälp typ. Men från vem eller vad kom det från?”

- Maten är klar! ropade mamma från köket. Det blir köttbullar och makaroner.
- Jag kommer! ropade Asta.

Hon satte sig vid köksbordet och efter kom pappa och som vanligt Sigge sist.

- Hur var det i skolan i dag? frågade mamma.
- Bra, muttrade Sigge.
- Du då Asta, hade du det bra i skolan? frågade pappa.
- Ja det hade jag, sa Asta. Det var bara ett... eller nej det var inget.
- Jo vad då? undrade mamma.
- Nej det var inget, svarade Asta.

Dagen därpå ösregnade det när Asta, Bea och Cesar möttes vid korsningen som vanligt. På vägen började de prata om det märkliga ljudet som de hört dagen innan.

- Jag undrar så vart det kom ifrån, sa Asta.
- Jag med, svarade Bea.
- Det kanske var ett billarm, sa Cesar.
- Ja, det kanske det var, svarade Asta.

När de var framme vid skolan så var de dyngsura alla tre.

På första lektionen var det matte. Asta tyckte att det var lite svårt med sjuans multiplikationstabell men fick hjälp av Olle och lärde sig snabbt.

Efter matten så pratade Olle om en person som hette Anna Rosenskjöld.

- Hon har precis flyttat hit och bor här bredvid skolan, sa han. Anna kommer att besöka oss här i skolan och berätta om en stor vinst hon varit med om.

Han gick runt och visade en bild på henne. Bea sträckte sig till Asta och Cesar.

- Jag känner igen henne, sa hon. Men jag vet inte var jag har sett henne förut.
- Jag tror att du har sett någon annan person, sa Asta.
- Nej, jag är helt säker på att det var henne jag såg, sa Bea.

Efter en stund så ringde det ut till rast. Asta, Bea och Cesar skyndade sig till kapprummet.

- Jo, jag är helt säker på att jag kände igen henne, sa Bea. Men jag kan inte komma på var jag sett henne förut.
- Du inbillar dig, sa Cesar. Hon har ju precis flyttat hit.

Asta hämtade sina skor ur torkskåpet. Hon drog ur tidningspappret hon hade stoppat i dem när de var blöta, knycklade ihop det till en boll och kastade den på Bea.

Bea fnissade till, men rynkade sedan pannan. Sakta vecklade hon upp tidningssidan.

– Jag sa ju det! sa hon och pekade på en bild. Jag visste att jag hade sett henne förut! Bea läste artikeln. Så här stod det:

Karoline Rosenskjöld levde för väldigt länge sedan och var Sveriges första kvinnliga tävlande i simning och blev världsmästare. Hennes barnbarnsbarn Anna Rosenskjöld vann SM-guld i simning år 2020. Det var en stor vinst för Anna att ta hem segern.

- Nu minns jag! Sa Bea. Jag drömde om den där Karoline Rosenskjöld. Hon ropade på hjälp har jag för mig. Det lät precis likadant som det där skriket som vi hörde igår, sa hon.
- Va, du skämtar med mig! Varför har du inte sagt något? sa Cesar.
- För att jag inte kom på det då.

Efter rasten var det musik. De sjöng och dansade tills det var lunch.

- Idag är det tacos till lunch, sa Bea när de gick till matsalen.
- Åh, vad gott det ska bli, sa Cesar.
- Ja, jag är vrålhungrig, svarade Asta.

De ställde sig i kön. Asta tog mat och satte sig vid bordet och efter kom Bea och Cesar.

- Visst var det gott? frågade Cesar.
- Ja, det var jättegott! Sa Asta och Bea i mun på varandra.

På rasten pratade de vidare om Karoline Rosenskjöld.

- Det kanske var hon som ropade, Karoline alltså, sa Cesar.
- Ja, det kanske det var, sa Asta. Men vad är det hon vill?

Dagen därpå hälsade Anna Rosenskjöld på i klassen. Hon berättade om hur det var att vinna SM-guld i simning.

På rasten frågade Bea Anna, visst är du släkt med Karoline Rosenskjöld?

- Hur visste du det? frågade Anna.
- Det stod i tidningen, sa Bea. Jag tror att jag drömde om henne.

Bea gick till Asta och Cesar och berättade att hon pratat med Anna. Cesar studsade en tennisboll mot väggen. Det lät lite när den träffade väggen.

- Vänta, tyst, sa Asta. Jag hörde något.

Det lät igen.

- Ljudet! Sa Bea. Det är skriket.

När dagen var slut så skyndade de sig till platsen där de trodde att skriket kommit ifrån. Det var rätt ställe. För när de smög närmare så såg de en svag skugga av Karoline Rosenskjöld.

- Jag behöver hjälp, sa hon. Ni måste ge den här släktbroschen till Anna Rosenskjöld, mitt barnbarnsbarn.
- Kan ni det? frågade hon.
- Ja det kan vi, sa Cesar. Vänta här så kommer vi snart.

De skyndade sig till skolan och hoppades att Anna skulle vara kvar. Och det var hon.

- Anna vi har en sak till dig! Ropade Bea.
- Jag kommer! Ropade hon tillbaka.
- Vad är det ni har? frågade hon.

- Vi har den här, sa Bea och räckte fram handen som hon hade broschen i.
- Gammelfarmors simbrosch, sa Anna. Den hade hon alltid på sig när hon simmade. Broschen gav henne tur när hon tävlade, det har alltid mamma och pappa sagt, sa hon. Var har ni fått den ifrån? frågade Anna.
- Kom så ska vi visa dig, sa Asta.

De sprang tillbaka till Karoline. Anna trodde knappt sina ögon när hon såg en svag skugga av Karoline.

- Är det verkligen du Karoline? frågade Anna.
- Ja, det är jag, svarade Karoline.
- Jag har bara fått höra när mamma och pappa har berättat om dig, men aldrig har jag fått träffa dig, sa Anna.
- Jag har velat ge dig den här broschen i evigheter, och nu äntligen får jag det, sa Karoline.

Hon tog broschen och fäste den på Annas jacka. Sedan försvann hon iväg bakom ett par buskar.

- Tack för att ni visade mig det här, sa Anna. Vill ni komma hem till mig och fika? frågade hon.
- Ja gärna, svarade Asta, Bea och Cesar i mun på varandra.

Av: Maja Sahlbäck, klass 3e, Långängsskolan, Danderyd